

Samotarjeva zgodovina.

Knjigo mož priléten piše,
 V davne čase zatopljen,
 Svoje v nji življenje riše
 V céli samcat — mož učen.
 Vreden v ljudstvu je spomina:
 Kádar spava v hladni zémli,
 Brate duh njegov objémli,
 Živi — njega zgodovina!

Duh se móžu vrača v léta,
 Ko mu cvéla je pomlád,
 Ko minila dóba cvéta,
 In zoréval mu je sad . . .
 Z leti slika zgodbe svóje,
 Nádeje in koprnenja,
 Rádost in boleost življenja
 In z viharji ljute bóje.

Drag ponós mu roko vodi,
 Živel v svetu ni zaman!
 Kaj dosegel, národ sodi,
 Delal mož je dau na dau.
 Z učenosti poti prave
 Nikdar krénil ni stopinje,
 Na nebhó pripel je sinje
 Domovini zvezdo slave.

Z umom volje moč jeklena,
 To človeku dá imé.
 Trajnega si je imena
 Láhko v svesti mu srcé!
 Vender slávljenega sina
 V sléharu življenja črti,
 Pred potomci razprostrti,
 Rada gleda domovina

Njega zgodbe hrani knjiga,
 V nji za rodom rod ga gléj! —
 Starca čut sladak užiga,
 Kakor jasnih čut nadéj . . .
 Dela riše, zgodbe svóje,
 Rádostno žaré mu lica —
 Zdajci, stoj! — Na oknu ptica,
 Kaj možú ta ptica pôje?

*Knjigo mož priléten piše,
 V davne čase zatopljen,
 Svoje v nji življenje riše
 V céli samcat — mož učen.
 Vreden v ljudstvu je spomina:
 Kádar spava v hladni zémli,
 Brate duh njegov objémli,
 Živi — njega zgodovina!

Misli nične, prázno delo!
 Ne poznaš li, mož, svetá?
 Mnogo že je móž živel,
 Svet imén jim komaj zna,
 Kaj so zgodbe mu njihóve!
 Ptica svet prostrani gledam,
 Na grobóve slavne sedam,
 Žal — pozabljene grobóve.

Tebi z umom podarila
 Volja močna je — imé . . .
 Bodi ti dovolj plačila,
 Pústi druge vse željé!
 Ako vreden si spomina,
 Ko te smrt odvéde v svate,
 V samem tem spominu náte
 Vsa je — tvoja zgodovina!*

Stébor.

